

Ahmet Kırmızı

- şiirler -

Yayın Tarihi:

26.03.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Başlığı olmamalı yazılan şiir değilse

müntehir şiirler düşer dudaklarımdan
gecenin siyahında harlanan gözlerime bak
talepkâr olduğum aşkın kahretsin beni
gece yalan gece riyakâr gece dehşet
ah sen bir de gündüz sevmeyi bilsen

kör olsun, nefsim anlamsızlaştırır bu aşkı
ah bilsen ne ateşler yakarım ömründe
sen de bu sefil günahıma ortaklık etsen.
s....et sen yine basarak yürü yüreğime
kan damlasın mor düğmenden gönlüme
dedim ya, baştan söyledim baksana
müntehir şiirler dökülür dudaklarımdan
bu da onlardan biri aldırma... yeter ki;
gecenin siyahında harlanan gözlerime bak
talepkâr olduğum aşkın kahretsin beni

Ahmet Kırmızı

Ben hep seni nefesleniyorum.

basit şeyler gibisin,
sıradan, gündelik yaşanan şeyler gibi,
sabah fırından alınan ekmeğin, günlük gazetenin arasına sarılmadan önce ucunun
koparılması, kehribar bir tesbihin parmakların arasından kayışı gibi,

Olmazsan, olmazımsın.
Ben hep seni nefesleniyorum.

durağan, olağan mevzular gibisin,
sonbaharda kızkulesini seyretmek, temmuzda ıhlamur kokulu sokaklarda tüm gece
boyu yalnız dolaşmak gibi, kapımı hep anahtarla açışım gibi.

Sebeb-i hikmetimsin.
Ben hep seni yaşıyorum

alışkanlıklarım, alışamadıklarım gibisin,
yağmurda ıslanmak gibi, karda üşümek, çayı hep tek kişilik demlemek, ağlamak gibi.

Gelişi sürpriz olmayanımsın.
Ben hep seni bekliyorum.

söyleyemediklerim, sırlarım gibisin
ben hep seni sakladım yüreğimde
biliyormusun..
hâlâ adını kimseye demedim.
şimdi vakitlerden zemheri.
adını verseydim neyle ısınırdım
şimdi ayaz yüklü akşamlara sığınma vaktinde
gözlerini anlatsaydım
eğer ellerini
eğer yüzünü söyleseydim
gülüm;
de bana
hangi yaban anlar
hangi nâdan dinler bizi.
sürmem dedim ya gözlerimi
başka göze
kavlimdeyim.
En büyük yeminimsin,

Ben hep seni sakladım yüreğimde

Ahmet Kırmızı

Ben unutmazdım biliyor musun?

ben en çok miting meydanlarını sevdim.
mahşeri kalabalıkta çığlık çığığa haykıran yalnızlığımla orada öylece yüzbinlerin ortasında ağlamayı sevdim.

kimse anlamadı biliyormusun.
davaya omuz vermiş militan sempatisini yakaladığımda kalabalığın bakışlarında, azalan yalnızlığımla sırtlayarak kaçardım.

tabire muhtaç bakışlarımı da götürürdüm, gözlerinin sürmesinden devşirme sözcüklerimi de

ve korkularımı
ne korkak, korkularım var benim biliyormusun.
'ya evde yoksan'ın berisinde kalan.

ve yangın gibi özlemlerimi ve gövdemi ve...

Allah kahretsin, kahretsin, kahretsin
ben hiç bir şey götüremezdim.

sürüngen adımlarla uzaklaşırken kendimden, sana düşerdim, yokluğuna..
delice bir sancıyla çarparak kimsesizliğimin duvarlarına.

benimle fotoğraf çektirmeliydin oysa.
ve öpmeliydin beni, seferi beklentilerin arefesinde
öpmeli ve unutmalıydın.

ben unutmazdım biliyormusun?

kızıl kıyamet, pür- harab gecelerin sağanağında, sığınacağım söve ucu olurdu.
çözme saçlarını, iflah olmaz, el vurulmaz yarelerim üstüne.

nasipsiz, kısır, zürriyetsiz düşlerimi çoğaltırdım ezberimde tuttuğum öpüşünün hatırına.

bana dokunmalıydın oysa.
sefil bir kasım ayında yakmalıydın tenimi ve unutmalıydın.

ve fakat ben unutmazdım biliyormusun?

engizisyon mührünü saklar gibi saklardım, tensel yangınımı ve ölürcesine çıldırmak için büyütürdüm rüyalarımın dokunuşlarını..

ah!

ben en çok miting meydanlarını sevdim...
sonu isyana çıkan her sloganı toplayıp boydan boya kanayan göğsüme basıyorum tütün niyetine.
kâr etmese de cinnetin kucağında çırpınan inşirahsızlığıma.

Ahmet Kırmızı

Beni sev lütfen anne

Anne ben gidiyorum.

Sana benden utanman için haklı bir gerekçenin koynuna girerek gidiyorum.
gönül rahatlığıyla utanabilirsin artık benden.

Cehennem kızılı dudakların peşine değil anne bir orospunun bedeninde kanayan hikayelerin imla söküklerine yamanmak için gidiyorum.

Dudaklarında fiat etiketleri sallanan öpüşlerle dolaşan bir orospuyu sevdim ben.

Beni affet
Anne.!

Santim, santim satılan bedenini bulvarlarda isyan pankartı gibi açan bir orospuyu sevdim.

Katran karası gecelerde çivit mavisi düşler doğurabilmek için gidiyorum

AH..!
Utanmamalıydın benden.

Sana odamın camında geçen sonbahardan kalma parmak izlerimi bırakıyorum.

Ahmet Kırmızı

Biri bana bir cevap vermeli...

birileri; bana cevap vermeli...!
susunluğa mhrlememeli bu Şehir
kanayan mren dudaklarını
Őafakları tutuŐturan bu güneş
kadavra sessizliğiyle doğmamalı
gümüŐ ibriŐimlerini düŐerken yeryüzüne
intihar sessizliğine brnmemeli ay

adının anılmadığı gecelerde
intiharın alfabetesini baęıŐlıyorum
karanlığın gözlerine sürme diye
tüm methiyelerim soylu bir öfkeye
fkelen, fkelen, fkelen
zaten bir adı da öfke değil midir aşkın?

sabra yüklenip doğrulmak zamanı
yağmurların yıkadığı dağların öykülerine
bu Şehirde ocuklar gündüzden de korkuyor
artık zillere basıp kağan hiÇ bir ocuk yok
sonu gelen masalların fitilini yeniden tutuŐtur
son yeŐilin üzerindeyken peygamber böcekleri
umud et, umud et, umud et
zaten bir adı da umut değilmidir aşkın?

bizim hiÇ 'yara'mız olmadı,; hiÇ gcunmadık biz,
masal gibi sevdamızı taŐırken, gözlerimizde
'Yare'lerimizi muska gibi yedi kat bezlere sarardık,
Ve kim görse,kudururdu, Kim duysa,iflah olmazdı,
metropollere inat,ellerimizde taŐırdık fesleğenleri
zaten hüseyini bir intihar değil midir aşk dediğin

Ahmet Kırmızı

Biten hikâyeler adına

haydarpaşadan başlardı
tüm hikâyeler
biterdi yada.

son menfezin kıvrımına
yetişmiş soluklar
uzanırdı
rüyalara

ince soluk zayıf
kızıl bir ırmak
süzülürdü
bileklerden

yaşanmışlığı
teyid
adına

martılar anlamazlar onlara suç bulma onlar kırmızıya geldiler,usulca sızan bir hayat
hikayesini dinlemeye geldiler hiç bir suçu yok onların...
kaldırım olması gerekirdi buralarda bir yerde ve fakat serçeler nerede.

Ahmet Kırmızı

Biz böyleyiz ya şimdi

biz böyleyiz ya şimdi
hani yorgun, bitkin
ertelenmiş hayallerin kısır bahçelerinde
açmayan kiraz ağaçlarının gölgesinde hayıflanan

biz böyleyiz ya şimdi
hani gırtlığına kadar plastik,
karbonmonoksit kokan caddelerde
adımları hiç bir yere çıkmayan yürüyüşlerde kaybolan

bizi, bize ait olmayan bu zamana taşıyan çocukluğumuzdu oysa

ah ! ne büyük zalimlik

dallara konan kar tanelerine gülümseyen çocukluğumuz
geçip giden derin ırmakların şarkılarını
yerli yersiz mırıldanan dudaklarımız
çatlamış narın , incirin, güneşin
saçlarımızda oynaşan rüzgarın
hafifmeşrep türkülerin
oynak nakaratlarıyla baştan çıkan çocukluğumuz

rastlantısal bakışların çakımında alevlenen
anlamsız hülyaların çok erken parçalanışı
karanlığı emziren korkularımız
şevkatle başlayan masalların az ve uz gidilen yolları
usulca vahşete gebe bir dünyaya çıktı
bizim suçumuz yoktu

biz;
o zaman da çok güzel ağlardık
şimdi de

keşke bir tek ölü serçeleri gömseydik
yenik peygamberin dualarına sarılarak *
keşke bir tek ölü serçeleri gömseydik.

*kamer-10

Ahmet Kırmızı

Bu intihar ikimizin olsun

yağmur zamanı konuşmak
beyhude iştir.
şimdi sus./ bu nağmeler ikimizin olsun /

her çocuğun gönlünde
yarım bir şarkıdır
vaktinden önce göçen babalar
ki hiç bir gidiş vakitli değildir
ve fakat bir atın yelesine dokunamamak

...
yağmur zamanı ağlamak
çetin mesele
şimdi sus./ bu acılar ikimizin olsun /

sığdıramazsın şiire hiç bir intiharı
ve hiç bir intiharı yazamazsın
iyi insanların yanı başına
sus çocuk. sus
bitti avuçları toprak kokan metin insanlar
o yüzden kayıp yağmurun kokusu

yağmur zamanı çıldırmak; yiğit işi
şimdi sus./ bu intihar ikimizin olsun /

Ahmet Kırmızı

Bu mevsimde aklına mukayyet olmalısın çocuğum

/bu mevsimde ormanlardan uzak durmalısın çocuğum
ya da renklerin ığlığında
tutuşarak yanmayı göze almalısın/

alışmaktan
iyi insan olmaktan konuş
sana iyi geliyor
damarlarına kan yürüyor sanki

erdemden, aydınlıktan bahset
ağzımız açık kalsın
bilimden, ilimden dem vur
hadi cehaletimizden utanalım
farkında mısın bilmiyorum
bu mevzulara girince
dudakların ateş kırmızısına dönüşüyor

haydi elimizden tut
orta ağ karanlığından
aydınlığa çıkar bizi
muasır medeniyetler masalına gelince
orgazm haftası ilan edeceğim
o gün terlere karışmış bedenini
dikeceğim meydanlara anıt diye

ve mazlum bir halkın diriliş öyküsünün şerefine
sevişeceğiz laik seremoniler eşliğinde

/'sen bir cceyi seviyordun
ben hasetten ölüyordum'
-sen kimi sevsen ya cüce oluyor ya da ucube gözümde-
seni kim sevse biraz ben oluyorum hücrelerinde/

neden yeni tarih yazıyoruz generalim?
dedem derdi ki;
sahi siz benim dedemi tanıyormusunuz?
aşkale'de beş sene askerlik yapmış
tanımış olmanız lazım
postal bulsa, bulabilse
kaç tane eskitebileceğini sayardı
dedem svariydi ;
ben birazda o yüzden anlarım atların dilinden
ben birazda o yüzden anlarım yokluğun dilinden

dedemi tanımamış olmanız çok ilginç
ve fakat yokluğu tanıdığımızı bilmeniz
tuhaf değil mi?
rkekliliğimizi neye yorduğunuzu bilmiyorum
generalim ama
-bir saniye sizin bu şiirde ne işiniz var?

çıkarmısınız mısralarımdan lütfen-

gitmeden
generalim
sayın generalim
dedem sözünün yarım kalmasını asla istemezdi
ben biraz da o yüzden küstahım
dedem derdi ki;
-'kendi tarihlerini yeniden yazmak için çırpınanlar katiller ve hırsızlardır'

şimdi gidebilirsiniz
zaten şiir de şiir olmaktan çıktı

/bu mevsimde aklına mukayyet olmalısın çocuğum
ya da sözün ve duanın ateşinde
tutuşarak yanmayı göze almalısın/

'Ey Rabbim
bizden evvelki ümmetlere yüklediğin gibi üstümüze ağır bir yük yükleme,
Ey Rabbim
tâkat getiremeyeceğimizi bize taşıtma.'

amin.

Ahmet Kırmızı

Çağırma beni.

Bir rujun tehlikeli virajlarına çağırma beni.
Arsız hayallerimden yeni soyunmuşken,
Gelemem.

gelirsem;
kan tutar, o kadar kırmızı çok bana,
terkedilişin bir çocuk oyununun en terli yerinde; yemeğe çağrılış kadar buruk ve küskün
olur, dayanamam küskünlüğe; onarılması güç yaralar bırakır, rüyaların o tek kişilik
melodramlarına.

Bir rujun davetkar kızılığına çağırma beni.
Felç olmuş yalnızlığımı giyinmişken,
gelemem.

gelirsem; kan tutar, o kadar kırmızı çok bana,
gelirsem, göremem gözlerini; gözleri olmayan bir çığlık olur trafik lambaları ve mavi
yanar rastlantısal birlikteliklere.

Alamadım verdim, ben sana yenildim

Hangi jilet markası daha kırmızı yaparkanı?
Denemeliyim.

hangi kesiş, hangi kesişme acıtır yüreğimi?
ve hangi kestirmeler; kestirebilir bu kalbimin septik sancılarını?

Sana fulyalarla bezenmiş bir intihar sunacağım.
sirkeci garının yolcu peronunda;
unutulmuş baharlarla tütsülenmiş.

Sana dilsel intiharlar bırakacağım; unutulmuş ilkel kavimlerden emanet ve kadim bir
uygarlıktan miras
Servi serinliğinde, mavi karanlıklara adanmak için.

Gözlerinin neresinden dönülse kârdır?

Ahmet Kırmızı

Çarşı her şeye karşı

kapı vuruluyordu
yüreğimiz ağzımıza geliyordu
biz üç kişiydik
pertekli ceylan
küçük emrah
ve küçük ibo
pardon dört /kendimi unutmuşum/
ve fakat bu ilk unutuşum değildi kendimi
bir keresinde bir türküde unutmuşum
ki o türkü mor dağların emanetiydi
krizantem çiçeği falan açardı o dağlarda
ve enteresandır
üç koca destan üç koca dünya
üç denklem
üç şifre üç atom çekirdeği ve
Bir çakmak bir kıvılcım birde dinamit
vardı vadilere açılan boğazlarda
sıfırcı aysel hocanın o dağlardan haberi yoktu
biz coğrafya dersinde hiç görmedik o dağları
müfredatta görmemişti

kapı vuruluyordu
altımıza ediyorduk korkudan
biz üç kişiydik
pertekli ceylan
küçük emrah
ve küçük ibo
pardon dört /ben çiçekleri sulamaya gitmişim/
kamer abimden öğrenmişim
çiçek sulamayı
gölgelerin kollarında
bir mahzun mor menekşeyi suluyordum
ve fakat ağlıyormuydu ne

kapı vuruluyordu
it gibi korkuyorduk
civıldaşarak birbirimize sarılıyorduk
tavuk yavruları gibiydik
pertekli ceylanın kokusunu
o zaman yalamıştım
ve işte o zaman
tam da o zaman
içimden ona portekizli ceylan diyesim geldi
öbür iki lavağa bir şey demek istemedim
zaten nuri abi
küçük emrahın...
neyse
küçük ibo da fil gibi oldu
küçük ibonun yerine
teomanı aldık
kötü dalıyordu
o çocuğun yerine

azer bülbülü aldık
titreyen bülbül biraz komikti ama olsun
perteklinin yerine de
türkan ablayı
biz yine üç kişi olmuştuk
pardon dört/ aslında üç. en aslını sorarsanız; biz hiç biz olmamıştık. o yüzden sayıların önemi de yoktu. bu ülkede sadece istatistiksel değerlerde adımız vardı ve tümlmelerde işe yarıyorduk. biz varız diye bu ülkenin yüzde doksan dokuzu müslümandı ve biz varız diye bu ülkede her türk asker doğuyor genellemesi kabul görmüştü ve biz varız diye bu ülkede çakar çakmaz çakan çakmaklar icad edilmişti ve biz varız diye kirlenmek güzel oldu.
çünkü hiç bir şey bizi aklayamıyordu. hiç bir şey vicdanlarda bizi temize çıkarmaya yetmiyordu. ve fakat aslında yoktu birbirimizden farkımız. onların sadece takım elbiseleri vardı ve güzel evleri.

kapı vuruluyordu
biz nasıl korkuyorduk
aklımız çıkacak gibi oluyordu
bülent ablamız kurban oluyordu bize
sarkık dudaklarıyla /rüyalarımıza girme diyemiyorduk ona. biri desin lütfen/
ve ateş bizi çağırıyordu
kavruk tenimiz ne de güzel duruyordu
nezarethanelerde/yalnız biraz daha kalabalık olmuştuk/
polis abiler bize annemizin onayladığı şekerlerin yerine
enteresan alternatifler sunuyordu/pertekli ceylan şimdi ne yapıyor acaba/
kemal kükrer mutfaklarda
coplarda karakollarda en son sözü söylüyordu
biz
bir
kaç
kişiydik.

kapı vuruluyordu
şiddetli korkuyorduk
göğüs kafesimiz zorlanıyordu
evren amca gelmişti tanklarıyla
biz beş kişi olmuştuk
konseyi oluşturacaktık/pardon altı/
dedim ki ne konseyi
hadi voltranı oluşturalım
bana kış tarafı düştü...

biz kaç kişiydik hatırlamıyorum
pikaçu, şirek ve sedrik
ve sedrik henüz sekiz yaşındaydı
ve lanet olsun
onun halden anlayan bir dedesi
bir de çinli manitası vardı
bizimse nuri alçomuz
ve kazım abimiz
ve çoşkunumuz vardı

biz hepimiz cin gibiyiz
ve ölümüne yalnızız
ve biz
artık o gün bu gün
her şeye karşıyız

Ahmet Kırmızı

Ev

bir evde. ve beyaz. ve seksenyedi' de
ve kiralık ve fena karanlık
dar boğazdayız, malum enerji tasarrufu.
mum alevine oyunlar diziyoruz.
bitiyor, korkunç gülümsüyorsun.
içimde uçsuz bucaksız depremler.
gülerek:
'yüz kızartmaca oynayalım mı ' diyorum.
dudağını ısıyorsun.
karanlıkta görüyorum.
kulak diplerin kızarıyor.
usulca muma üflüyorsun...

Ahmet Kırmızı

Ey Aşk.

hüzünle biten öyküleri
nasıl dinlerse
el kadar çocuklar

nasıl ıslanırsa gözleri
dikenli teller ardından bakanlar
nasıl adak ağacı gibi süslenirse
bayram sabahlarında
sınır boyları
kırmızı kaplı deftere inat
işte öyle hasret
işte öyle zulüm
işte öyle çaresiz yanımsın

salkım saçak alevlere teslim gecelerimsin
hârımsın
deli
yan/gın/ımsın.

ömrümü peşine sürüklediğimsin
sahiline varamadığım
ırağım
menzilim
nihayetsiz döngülerim
baştan çıkmaya dünden hazırlandığım
günahımsın
ölçüye emsal bulunmayan tutkular büyüttüğüm
çocukluğum gençliğim
en bahar
en çağlayan
en deli çağımsın
ve neticesinde kaybolduğum

şahdamarım
ar damarım

ilişmeyin bana
bir de cebimdeki
fotoğrafa
kanarım

Ahmet Kırmızı

Gel be..

perdelerle sevişen kadın
teninden kaç arşın tül kayıp gitti boynu bükük
ışık okşarken kıvrımlarını hangi fettan düşleri çağırdın aklına
hangi ihtiras bulutu yıkadı gözlerini
ve hangi çizgileri takip etti gece lambasının ışık bulutunda

hey sen!
çok mu kaba bu sesleniş
sen perde gerisinde kendini teşhir eden dilber
çok mu kanına dokundu gelmeyeişim
çok mu korktun birşey söylemeyeceğimden
ah sen perdeleri baştan çıkarın kadın
gün ağarınca umut
o ağacın iğne yapraklarında bir damladır bilirim
o yüzdendir çoğu zaman güneş doğmasını isterim
ve bil alev alev yansam da gelemem
ansızın birden başlayan sağanak gibi kapıma düş isterim.

'Yaşamım hiçbir zaman bana ait olmayan, başlangıcı olan sonu olmayan yaşayışlardan ibaret.

O boşluklar kapanmayacak.'

adınla yamıyorum bütün boşluklarımı, içimde gözlerinin hatırına yeşeren öksüz mevsimleri adıyorum bir merhabanın diyetine.

esirgeme güneşiri selamını sevgili
bakışlarından cayalı çok oldu, sözlerini esirgeme, geçip gittiğin yollar aşkına.

beni bana bırakma kelâm aşkına kalem aşkına teninden süzülen yağmur aşkına
çoşsun istiyorum ayyuka çıksın tınmaz gecelerde sevinç çığlıklarım bir selamının ardından.

ardından kavuşmalar gelsin sabah yağmurları eşliğinde, paçalarına yapışan çamurlar gibi toplamak istiyorum umudu. Ben istemesemde bulaşsın istiyorum.
gün görmemiş aşklar aşkına istiyorum dünle beraber üstüne bastığımız sözlerin gölgesinde çırılçıplak bir istanbul sabahında olsun istiyorum.

ve dahası şarkıların gözü kör olmadan yanmadan denizler gel istiyorum.

gel ben bıraktığın yerdeyim yüreğimde açtığın o onulmaz boşluğun içinde
hani unuttuysan
hani olur ya gelirsem aklına
bir istanbul yamacında o ağacın yaprağına tutunmaya çalışan damla gibiyim hala
gün maviye dönerken bir çapkın güneşin peşinden gitmeden gel.
üstelik çok rüzgarların geçtiği tepenin hemen yanında ömrümü uçurumuna yuvarlamadan gel

yine de senin istediğin gibi olsun dediğin gibi

yeter ki gel vicdansız
gel namussuz
masum yalanlar ülkesinin sesi intihar çağrılarına dönmeden gel

Ahmet Kırmızı

Gel..!

gel;
bana bir öykü bağışla;
adınla başlasın.
tutuşurken italik paragraf başları,
nefesim kesilsin.
gel;
yapabilirim,
inan becerebilirim ölmeyi.
yağmur başlıyor,
şimdi hepten kirletecek beni,
şimdi kokun sıyrılacak tenimden.
şimdi tenin,tenimden ayrılacak
durumum vahim
dün kopuğun biri
bir taksiciyi vurmuş
alayı grevde
iskelelerde vapur yok
saatim durmuş
gidecek hiç bir yerim yok
parmak izlerin siliniyor dudaklarımdan
çabuk gel

bana bir öykü bağışla
adınla başlasın
şehir usulca susarken
gözlerin, gözlerime değsin

bildiğin gibi değil
anladığın gibi hiç
bana hemen,şimdi
bu şehirde geçen
otobüste
vapurda
metroda
nerde istersen orada
geçen bir öykü bağışla
hazırım
yapabilirim
inan becerebilirim
son paragrafa kadar nefes alabilmeyi
etme gel...

Ahmet Kırmızı

Git

Bir otel odasında bulunacak çırılçıplak cesedim,
Akşam haberlerine zor yetiştirecekler;
Bültenlerde adın; katil zanlım olarak geçecek
Şaşıracaksın...

Şaşır(ma) ,
Seviş benimle, haber bültenlerinin o yarı resmi dili ile, ulusa sesleniş gibi, statükocu bir dokunuşla seviş devletim ol. devlet gibi seviş, sistemin o soğuk dili ile dokun bana, seviş benimle; muhalif bir deklarasyon kayarken göğüs uçlarına,

Çarşafım sırlısklam sen kokuyor,
Kasıklarımda parmak izlerin duruyor,
İnkarı mümkün değil..!
Omuz başlarımdan öptüğün yer hala ıslak
İnanamayacaksın...

Bütün savunmaların boşa çıkacak,
Parmak izlerin duruyor gözbebeklerimde,
Çıgıllıklarını boş duvarlar emip tüketecek,
Ben o şehre ömrümde gitmedim diye;
Bağıracaksın....

Bağır(arak) ..
seviş benimle, yağmurla başıyla dudaklarını ve dudaklarından döküleyim geceye, bu yabancı şehrin caddelerine, çıgıllık çıgıllığa seviş yansın tüm şehrin ışıkları...

Neylersinki güzelim sırtımdaki bıçakta,
Adın kazılı...
Çıkamaz olacak her yolun sonu
Çaresizliği sende;
Tadacaksın...

Tat...
Biten yanlarınla gel bana, tükenen eksilen yanlarınla, yaranla berenle seviş benimle, eksik kalmasın neyin varsa topla gel, etinle kemiğinle tırnaklarınla hücrelerinle seviş benimle..

Rüyalarımından çıkıp geldiğini,
O güzel cinayeti işleyip
Yine bir gölge gibi sıyrılıp gittiğini
Geceden, odadan, benden
Bilemeyeceksin...

Sadece ama sadece,
Varlığının, verdiği acıyı katlanılır kılmak adına
Gönüllü maktülün olduğumu ise asla;
Öğrenemeyeceksin...

Ahmet Kırmızı

Hadi güzel bir intihar beğen ikimize

(marketten kereviz satın alan kadına)

hiç bir filmin jeneriğinde ismin geçmez, hayatın fragmanlarında sevgi ve şehvetle titreyerek sarıldığı hiç bir beden yok.

sahi sen o kerevizleri neden satın alıyorsun?

şiiirlere ağlarsın ama hiç bir imgede teninin kokusu yok.

perdelerin, yalnızlığın ve küskünlüğün üstüne örtülsün diye mi büyüttün rüyalarını.

şehvetin ve terin ve aralık kalmış dudakların ihanetini gizleyerek küskün bakışlarınla hangi masala gidiyorsun.

sahi sen neden kereviz satın alıyorsun.?

hiç bir masal kabul etmez seni, camdan ayakkabılar yalan, duvarlarında şehvet gecelerinin çetelesi tutulan kızkulesi yalan.

güzel bir intihar beğen kendine.

market raflarının indirim etiketlerinin izinde, geniş çaplı operasyonlardan dönmekten bıkmadın mı?

yorulmadın mı hayattan? bırak şu lanet olası kerevizi.

az evvel gördüm

mevsimsiz kopan yapraklar gibi düşüyordu bakışların ıslak kaldırımlara

yağmur zamanı ağlamak güçlülerin işi

şimdi sus.!

hadi güzel bir intihar beğen ikimize

Ahmet Kırmızı

Ihlamur ağacı.

erguvan renkli bir akşam;
sessizce okşayarak yaprakları,
usulca çekilir;
bir çift ihlamur ağacına,
bırakırdı sokakları.

küçük olanı suç ortağımızdı.
ellerini ilk defa onda tuttum;
yetişebilirmiyiz diyerek gövdesine.
çünkü; büyüğünde
bir elimiz hep boşta kalırdı.

yaz gecelerinde;
açık camlardan.
ince bir hüzzam dökülürdü

bir ihlamur ağacına en çok ta
hüzzam yakışırdı
belki de bana öyle gelirdi
hüzzam
ihlamur kokusu
sen
gece
yaz

hüsn-ü adâptan dı,
ismini söyleyemezdim.
belki de korkardım.
biliyordum; söylesem,
dudaklarım yanardı

serin yaz gecelerinde
her yaprağına adını yazdım
kimseler görmedi,
estikçe rüzgar
bana hep seni getirdi
belki de bu yüzdendir;
senin ihlamur, ihlamurun sen kokuşu
ve sokağın ikinizden ibaret oluşu

asiye abla
hüzzam makamıyla yalnızlaşan bakışlarıyla
her akşam yapraklarını yıkardı
her gece ihlamur ağacına ağlardı
asiye abla
o'nu en çok ben, beni bir tek o anlardı

yokluğunda ihlamurun etrafını
sevdakâr adımlarla tavaf ederdim
ne zordu bilemezsin
ihlamur
gece

hüzzam
boğazıma kadar hüzün
ve sarhoşların naraları talan ederdi; geceyi
seni
beni
asiye abla'nın gözyaşlarını
cam kapanır;
usulca sönerdi hüzzam
ıhlamurun o sen kokan kokusu yağmalanırdı
ağlardım
sükut-u hayal düşerdi gecenin koynuna

ıhlamuru ilkin asiye abla terketti
tabutunun evden çıkışını gördüm
gözyaşlarını sildiği yazması
üstündeydi
geceden kalan gözyaşları
parlıyordu
ıhlamur
ben
öylece bakıyorduk
süryani lehçesi üçüncü ortağımızmış
-ben biloorduum
biz de biliyorduk
ama hiç deşifre etmedik
bir günah gibi gizledik
sufiyanlar dergahtan çıkıyordu
herşeyden bi haberdiler
ve rahmet okumak onların töresiydi
ve merhametperver di onları gönderen
rahman dı
rahim di
yalnızların penagâhıydı

aynı gece bitti hüzzam
sanki sol kolum yoktu
sanki bedenim eksikti
o gece döküldü yaprakları ıhlamurun
o gece ıhlamur;
bir ölünün sahipsiz hüznünü giyindi

sanki bereketi kesildi yağmurun
annem güzâr-ı ömrüm gibi geçti bahar
dedi ya
pencereyi kaparken
ışın aslını ben biliyordum
süryani biliyordu..

ve sen gittin sonra
babanın tayiniyle
acı bir hüzzam

ateş gibi düştü
içime
içimize
titredi sanki
o koca gövdesiyle
düşürürken son yaprağını ihlamur
ben gördüm
adımızın yazılı olduğu yer kanıyordu
sanki delinmişti bağı
senden emanet sol yanımda
muska gibi taşıdığım ağrı

artık dergâhlarda yasak
hani sufiyanların töresi
hani son dua
yetiş ey rahmet-i hüda

şimdi sırrımla başbaşa kaldım
beni anla asiye abla beni anla
şimdi bir ben biliyorum ölümü
bir de ihlamur ağacı
süryani
hiç bir şeyi bilmiyor..

Ahmet Kırmızı

Kimse ölmesin diye

hiç kimse ölmesin,
yaralanmasın diye
vazgeçtim tahtımdan.
girmesin diye masum rüyalara
yenilgi, korku, öldürmeye dair fikir
payım olmasın diye,
kin'le, ah'la düzülen ağıtlarda
adım anılmasın diye lanetli beddualarda
caydım krallığımdan

ben bunu artık kimse ölmesin diye yaptım
erguvan renkli gecenin koynunda vurdum yere
gazoz kapağı nişanlarımı, madalyonlarımı
ve renkli kartondan apoletlerimi
mantar tabancamı, sapanımı,
azâd ettim bütün tahta atlarımı
sütre gerisinde bırakarak yürüdüm
korkunun, ve zulmün tüm lehçelerini

çocuklar korkuyu bilmeden büyüsün diye
açken, sefilken, vurulurken, ezilirken,
gülümseyen bir hayatı
müttefik yapsınlar diye kendilerine
gülmekten korkmasınlar,
utanmasınlar diye yaptım ağlamaktan

ardıma bakmadan yürüdüm

insanca yaşamayı zafer bilerek.
büyümeden daha,
daha marşlarla kirletmeden dudaklarımı
çiçekli baharlara teşne yüreğim
eylül hüznüne kurban boynumla
türküler söylemek için
gittim
"küçükten yâr seveni
loyluda yaâr, leylide yaâr
ley ley ley
cennete gönderseler"
Ahmet Kırmızı

Kimsenin suçu yok.

suçu yok karanfillerin,
bu kan damlayan dizelerin
hiç bir suçu yok.

bu çılgın, bu deli ağustos gününün
bu salkımsaçak,
bu zemberekten boşanan
bu üstüme, üstüme gelen baharın
hiç bir suçu yok.

hele senin;
o yıldız yıldız yanan gözlerinin,
hele o davetkâr bakışlarının,
hele o GEL deyişinin,
yangın yerine dönen koynunun
hiç bir suçu yok

ben baştan çıkmayı;
kafama koymuşum bir kere
uçan bir kuş bile, bana bahane
şimdi sen lazımsın bana
geri kalan nafile...

Ahmet Kırmızı

Leyli..

LEYLİ - I

Benden uzak dur...!
Tuhaf korkuların olur,
Karanlıktan korkarsın;
Ve yalnızlıktan.
Soyadın olmuşken yalnızlık,
Ne fenadır korkmak bilemezsin, Leyli

Vahşi bir merhamet ellerine bulaşır,
Sokak kedilerine acımaya başlarsın
Hesapsızca harcar bitirirsin kendini,
Bu şehrin kaldırımlarında

Bu şehir varya Leyli bu şehir
Şerefime bir dakika durulacak yer değil
Bir gözleri karanın hatırına katlanıyorum
Yoksa, bir paçavra gibi buruşturup,
Ayaklarının dibine fırlatmazsam
Namerdim..!

Uzak dur benden..!
Hüzün omuzlarına siyah bir şal gibi örtünür,
Maskelerin kayar bir bir
Nere gitsen görünürsün Leyli nere gitsen görünür

Hangi dağın ardından atılırsa atılsın,
Bütün oklar seni bulur,
Her eylül,
Her dolunay,
Biraz daha kanatır içini
Kime baksan hayallerini çalar
Leyli..
Dayanamam...
Ben beni feda etmişimki hasrete
Yeter gayri,
Başkasının vebalini yüklenemem.

Ben hasreti doğu ekspresinde tanıdım,
Demli bir çay kıvamındaydı,
Tutanın ellerini yakıyordu
Ve kaçak tütüne sarılı cıgara acılığında
Bir gurbetçinin sazında kıvranıyordu
'Erzurum dağlarında kar ile boran
Aldı içerimi de derd ile verem
Bulunmazmı sizde de bir kurşun kalem
Yazam derdimi de yara gönderem
Oy beni benide maralım beni
Kalam dağ başında da
Kurt yesin beni '

Leyli;
Yaşım ufaktı;
Ben hasreti sirkeci tren garında tanıdım,
Ellerimden tuttu benim,
Dahada iflah olmadımHasret bana;
'Erzurumlu duran'dan
Ankaralı burhandan 'emanet kaldı
Bana bıraktılar giderken
Varımı,yoğumu,töremi götürürlerken
Sirkeci garında;
Gözlerimi bıraktım
Onca acıyı tanıyan gözlerle dolaşamazdım
Sende dolaşamazsın
O yüzden işte sırf o yüzden
Benden uzak dur...

Hasretlik bana seferberlikten emanet kaldı
Atsam atılmıyor satsam satılmıyor;
Dedemden yadigar.
Ve saçları; iki yana örgülü ermeni bir kız çocuğundan,
Sahipsiz hüznüleri alırsın her akşam koynuna
Ağlamak; leyli
Ağlamak,
Ne kadar kolay gelir sen bile şaşarsın...

Benden uzak dur...!
Kötü alışkanlıkların olur,
Alışamazsın hiçbir şehre
Ben bile alışamadım bu şehre ki;
Bir gözleri karanın,
Hatırına mekan tutmuşum buraları,
Yoksa Leyli;
Bir kibritlik işi var
Dinime imanıma
Bir kibritlik
Ve ne senin bundan haberin var;
Nede şehrin...

<embed
src='http://www.antoloji.com/siir/media/03/www_antoloji_com_519903_270.MP3'
loop=-1

Ahmet Kırmızı

Lütfen ölünüz.

yolda kendi kendine konuşan birini gördüğünüzde lütfen saygı gösterin.

kapanmaz yaraları vardır onun.
hele bir de mevsim "eylül" ise.

ben bu aralar kaldırım boylarınca, kendi kendime çok konuşmaya başladım. en çok'ta acıyan bakışlarınızdan fark ediyorum bunu.yarım bir suskunlukla mühürlüyorum isyanın kapısını çalan sözlerimi.

oysa ben sizi de gördüm bayım ve sizi bayan.
aynı yerden vurulmuşunuz kanıyordunuz açık yaralarla dolaşıyordunuz eylülde.

ben size öyle bakmamıştım oysa

ben bir de bütün müzikleri yüksek sesle dinlemeye başladım. yoksa başka sesler duyuyorum.

çürümüş nefesiyle geçmişin öykülerini fısıldayan sesler duyuyorum.kirli bir siyahın berisinde yükseltiyorum sesleri. bağıra bağıra anlatıyorum; kaçamadığım için yaktığım ormanın ortasında kalan çocukluğumu.

siz neden cinnet geçirmiyorsunuz ?

ben bir de artık yaşayanlardan çok mezarları ziyaret ettiğimi farkettim.

gri soğuk bir yalnızlığı okşamak; irinli gözlerinize bakmaktan çok daha güzel.

hadi ölün artık.

ziyaret etmeyeceğim bir mezar olsun istiyorum

yalnızlığın keskin dişlerine yatırdığın
küflü umutların sevecenliğinde beklediğin
şafağın kızılığında yum gözlerini

VE ÖLÜNÜZ LÜTFEN

hiç beceremediğiniz gaydalı bir ısıklıkla
yolculayacağım

bana bir rüzgar lazım
ufak bir tepe
düşlerim ve kalbimin külleri
derin bir sessizlik biriktiriyor gözlerimde

ufak bir tepede
bana bir rüzgar lazım şimdi
derin sessizliğim üzgün bir hikayeyi emzirerek
güzel bir cinneti büyütüyor

çirkin merhametinizi de alın

ve size benzeyen ne varsa

ben birazdan yeniden döneceğim
lütfen ölmüş olun...

Ahmet Kırmızı

Ne olur benden önce ölme

Aklımdan geçmesen bile, bedenim seni hatırlıyor sevgili.
Bütün hücrelerim; seninle yaşadığımız dakikaların anıları ile hayat buluyor, sanki hücre yenilenmesi yaşanıyor bütün gövdemde. Ansızın bir heyecan dalgası bacaklarımdan kasıklarımaya yükseliyor, bir kuş sürüsü içimde dansediyor, kalbimin çarpıntılarını durduramıyorum. Dudaklarım kuruyor, saçların avuçlarıma doluyor.
O an kaçıyorum, yalnız olabileceğim o kadar az yer var ki; kimse bilmesin istiyorum, kendi içime kaçıyorum, gülümsüyorum, çocuk oluyorum. elleri bırakılmamış çocuk oluyorum.
Zalimlik yapma bana, sakın yapma.. sakın ellerimi bırakma;
Ölürüm...

Yanımda ol istiyorum; hiç bir şafağı sensiz buyur etmek istemiyorum odama.
yanımda ol istiyorum; tenine dokunmadığım hiç bir gecenin koynuna girmek istemiyorum, ay ışığı vururken saçlarına başını göğsüme yasla istiyorum.

Hiç bir masal kandıramaz artık beni, hiç bir şiir avutamaz, hiç bir öykü dolduramaz adınla başlayan sözcüklerimin yerini..
Ellerini istiyorum,gecenin bir yarısında uyanıp yüzünü avuçlarıma alıp öpmek istiyorum, ihanet etmek istiyorum,canım yansın istiyorum...

Seni istiyorum..!

Yokluğunda; bütün akşamlarım zürriyetsiz, açılımları yalnızca acı, bütün harklarından hüzün akıyor gecenin.

Bir giyotin gibi iniyorsun aklıma. nasıl diyorum kendi kendime; iyi mi, merak ediyorum, sen hiç birini merak ettin mi?

Öyle zor ki, diş ağrısı gibi, aklına bin bir türlü şey geliyor insanın, kendi kendimi korkutuyorum, kendi kendimi yiyorum, yolunu kaybettiğinin haberi gelse, karanlıklarda kaldığını duysam, korktuğunu hissetsem;
gövdemi ateşe vereceğim, hiç düşünmeden.

ateşime gel yanıyorum...

Vahşi hayvanları eğitmek için açlıkla terbiye ederlermiş. açlık; insan, hayvan, asil yada asil olmayan herkesi eşitler; ölüm gibi.

Ruhumda, düşüncelerimde ve etimde senin açlığını çekiyorum.
Seni istiyorum.

Seni inanılmaz istiyorum, seni kimsenin kimseyi isteyemediği kadar istiyorum, açım bedenine açım, varlığına, kelimelerine, olan olmayan herşeyine açım.
Bu açlık küstah, tedirgin ve ürkek bir korkuyu besliyor içimde.

Korkuyorum senin için korkuyorum, kendim için korkuyorum ah sende korkmalısın delice korkmalısın.

Bu açlık her şeyi yaptırır bana.

Her sabah, her akşam yeniden kariyorum, gönlümün bahtsız kartlarını bu berhâva sevda için*. tek kişilik ölümcül bir kumar bu. bedel diye ömrümü biçtim sana.

Kazansam da; benimsin. kaybetsem de benimsin. başka yolu yok çizgiyi aştım bir kere. Ruhumu günaha bulaştırdım, dudaklarına dokundum yanacaksak hakkedelim...

İpekleri tek vuruşta biçen kılıç gibi olsaydın keşke, bu kadar canım yanmazdı. küçük paslı bir haçersin canımı yakıyorsun*, kanatıyorsun, ne zor böyle ölmek... ve ne güzel derdini çekmek.

Evvelim, geçmişim, harmanı toplanmış mahsulüm hepsini yakıyorum korkunç ateşe veriyorum. vandallar gibi yağmalıyorum senden evvelini. tozu bile kalmıyor. Bütün tarlalarımı seni ekiyorum, rüyalarımı, hayallerime, etime seni ekiyorum. Ayırık otlarını ellerimle topluyorum, ellerim kanıyor geçmişin dikenleriyle. tümünden vaz geçiyorum. usulca siliniyorum, sen oluyorum. sende ben ol istiyorum.

Gözüm ol, elim, gece üşüyen dudaklarım

Ah karanlıktan korkan çiçeğim. Bak dolunay siyahın koynunda ve her şey yer, gök, dağ, taş, korkularımızı coşturan şehir yerli yerinde. Bir ben sensizken ölümlere gelesi ben. Korktuğunu bile bile fırtınalarda yanında olamayan ben körfezim dediğin durgun sığ suların olan ben. Yavaş yavaş eriyen gün be gün azalan ben. Daha ne kadar uzayacak bu sürgün daha ne kadar sürecek bu ızdırap gel.

Ya da çağır beni.
yıldırım şavkıyla düşeyim gözlerine..

Sevgili; biz yasaklar ülkesinin ik fukarası, delisi, hor görülmüşü. Sensiz bütün sular bulanık çağlayanlar donmuş.

Düşünüyorum yarım aklımla, ölüm mü anlar bizi, yalnız ya da ayrılık mı temizler günahlarımızı söyle. Bir çıkar yol, bir umut, bir ışık bizi anlayacak bir toprak bul ya da gel keselim nefesi ciğerlerimizden
Düş/tüm heder oldum, ziyân oldum. gel yağmala, talan et, bütün bedestanlarım zalim bir işgalin kurgusuna hazır.

son soluduğum; soluğun olsun, sıcak, nemli, sevimli.

Düştüm; yokluğunu yüzüme çarpan tüm sabahlara söverek ve yaşamı sensizliğin cezası diye çekerek. Gel. Adımı "hüznüsandıran" a çıkaran gecelerin hıncını alalım.

Beni bırakma; hele buralarda hiç bırakma. Cem-i heyula; günahlarımı da toplayıp, zindan gecelerde işkence faslına geçiyor. Artık korkunun koynunda ömrümü çürütüyorum ne sevdiğin menekşeye ne de balkonda sardunyaya tek söz ettiğim de yok.

Sus makamında ilerliyorum zamanda. öyleki her cümle, her kelime, her hece ve hatta duyulan duyulmayan her ses, sen diye başlıyor. beynim kaynıyor ayaklarım ihtiyarım dışında uçurumlar arıyor.

Bir gün düşünüyorum; kaygılardan uzak bir gelecek. gözlerime hücum ediyor yaşlar vazgeçiyorum. yalnız; bir an olsun istiyorum, zamanın donduğu bir an.

Haydi kalbim aldan, haydi kan yoksa nasıl ödenir bu diyet-i devran.

senin olduğun, ellerime dokunduğun tüm zamanlarda; hiç ardıma bakmayacağım, hicap duymayacağım ve biliyorum ki baktığım an uykuları gözlerime haram kılacağım.

ne sensizliğin koynundan gülücük devşirdi bu dudaklar. Ne de sevdiğin yıldızların şavkını taşıdı gözlerim yokluğunda.

bazı geceler ansızın; sebepsiz nedensiz yokluğun düşüyor aklıma tenime rüyalarım ve ah ne kötü oluyor bilsen sabahlara kadar düşünmek yokluğunu eksik bir beden gibi kalakalıyorum.

yokluğunu düşünüyorum. ebediyyen yokluğunu; bir lanet, kötü bir beddua gibi taşımak.. inanılmaz bir sancı doluyor yüreğime hissiz bir bacağı, bir kamburu, görmeyen bir gözü taşımak gibi olmalı ve hatta belki aynalara bakmadım mı bir an aklımdan da çıkarabilirsin tümünü. seni nasıl çıkaracağım aklımdan, nasıl silerim ki ömrümden nefes diye solurken adını.

korkuyorum delice korkuyorum bu korkularla sabahı ediyorum ve Her sabah gözlerimi ferri kaçırmış iki korku çiçeği gibi sokağa çıkarmaktan bıkiyorum.

beni böyle görme istemem.

ve ne olur benden önce ölme...
lütfen ölme

Satırlarım azalıyor gün geçtikçe. Gün geçtikçe cümlelerim, kelimelerim hecelerim bitiyor ne desem az ne düşünsem kifayetsiz kalıyor. Geceler uzuyor ve sanki bebeğim ölüm adımı anıyor.

Artık ne zamanı ölçüyorum ne de hayal kuruyorum bir törpü kocaman dişleriyle üstümden an be an azalıyorum. Korkularım azalıyor, acılarım, hazlarım bitiyor daha çok susuyorum.

Bu sabah bir araba yavru bir kediye vurmuş tu; yağmur, sel, kedi, çamur ölümün koynunda bir arada. Özeniyorum. Bir deli çarşamba da olsun istiyorum. Bir hayın koşturmada kimse aldırmasın umursamasın kimse. Ben ve ölüm koyun koyuna

Bu paklar mı bizi. Alır mı bütün ihtiraslarımızı.
günahlarımızı ne kadar yıkar yağmur. aklıma nihayetsiz sorular geliyor yine susuyorum.

Dedim ya kelimelerim susuyor. Sanki inadına zamanın doldu diyor. Oysa biz daha dünyanın anasını ağlatacaktık düşünüyorum da ne direksiz bir hayal. Ol dedi oldu ya ne ana var ne yar.

Her mektubum her bakışım her dokunuşum bil ki dilsiz birer helalliktir. biliyorum böyle deyince kızılıyorsun. lütfen kızma.
ve ne olur benden önce ölme

*Aynur SULTAN

Ahmet Kırmızı

Ne olur sus deme.!

Sarhoş bir rüzgar kımıldatır tülleri.Genizleri doldurur toprağa dair anlatılamayan ne varsa,bir damla tene düşer,bir çocuk gökyüzüne bakar,bir serçe sıklaşan kanat çirpinişlarıyla yönelir bir söve ucuna,aşkın kokusudur bu hayatın kokusu ve kokuya yüklenecek ne varsa sürtünerek geçer hayatı teğet geçenlerin yamacından...

Bir damla düşer kirpiklerinin ucuna,çırılçıplak bir gerçektir; yağmurda açık yaraların varsa dolaşma.

Hele birde eylül'e taşımışsan yaralarını eyvah...!

İflah olmazsın...

Sarhoş bir rüzgar deyer yanaklarına peşisıra yaşanmış ya da yaşanacak her şey; kutsallık,günah,azap, sevap...yağmur...

Dudaklarında eylül tadı var,
Kelimelerin ayrılıktan dem vuruyor.
Ne olur;
Sus deme..!
Sustuğum an ardından kapanacak kapı,
Biliyorum...
Peşin sıra çığlık çığığa geceler
Peşin sıra yağmur
Kar

Dudaklarında eylül tadı var,
Gözlerin neden yabancı,bakışlarıma
Ne olur;
Sus deme...!
Sustuğum an,zehir zemberek
Biliyorum
Peşinsıra
Kıyamet...

Sarhoş bir rüzgar perdeyle sevişiyor, güzün sarhoşların ne yapacağını kestirmek zor,ne olur yağmuru çağırma.

Açık yaram çok benim...

Ahmet Kırmızı

'O yaptı' de

'O YAPTI' DE
bir namlu gibi uzat işaret parmağını
göğsüme, göğsümün tam ortasına
kızıl kıyametler büyüten yüreğime
merhamete yataklık yapan gözlerime ilişme

'O YAPTI' DE
'keşke'siz bir ömrü dolaştırıyor de
uçurum boylarında.
kırpiklerinde dolaştırdığı masallardan tanıdım de
çıplak omuzlarından utanan
hafif meşrep rüzgarlarda depreşen sevdama ilişme

'O YAPTI' DE
rüyalarında alını yıldızlı taylar besliyor de
sarı çiçeklere bakışlarından
bu şehre yakışmayan adımlarından tanıdım de
kızıl bir isyan büyüten gözlerime ilişme

'O YAPTI' DE
sınır boylarında yankılanan ağıtları okşuyor de
ne kadar yetim türkü varsa
her gece koynunda ısıtıyor de
aldığı nefes bu şehire zulüm de
eylül hüznüne kurban boynuma ilişme

'O YAPTI' DE
it izi kurt izine karıştığında
şehre puslu hava indiğinde
bir namlu gibi doğrult elini gövdeme
'kalu bela' kavline sadıklığıma ilişme

'O YAPTI' DE
kadim bir sancıyı saplayarak geçti de
bu şehrin ana arterlerine
gözlerinde sırrı yezdan aşkı
inkârın mihmandarı bulvarlarında
eğlenmeden gitti de
İLLA ALLAH kelamına ilişme

Ahmet Kırmızı

Oysa biz uçurum kırlangıçlarıydık.

Ve ben biliyorum
Örümceği, güvercini, mağarayı, asayı
ve İbrahim'in baltasını ben biliyorum. *

Gün geldi unuttum bildiklerimi. Aklımdan ve ellerimden ve kalbimden birer birer silindiler.
Oysa ellerim hâlâ atalarımın o hünerli elleriydi ve kalbim de. Neden saklıyordum öyleyse ellerimi, neden gizliyordum, neden bir fazlalık gibi duruyordu tarihin harcını karmış parmaklarım.

Neden acılar kayminin çocuğu gibi bakıyoruz çiko? **
Neden kendi coğrafyamızda kendi suretimizden utanıyoruz?

Ah! Gülse abla; ***
Haberin yok senin - yoksa var mı? -
-Eziksiz olum sen dedikçe ellerim kocaman oluyor, saklayacak yer bulamıyorum.
Ellerim Gülse abla dedemin kasketini başından alan ellerine dönüşüyor, terlerini siliyor
Gülse abla terlerini toprağa sıyırın elleri oluyor dedemin.

Yakışmıyor senin nişantaşına, ne yapsam gizleyemiyorum ellerimi.
ve çiko daha çok ağlıyor, görmüyorsun sular seller gibi ağlıyor su yükseliyor Gülse abla
Nişantaşının kızıl kaldırımına akıyor.

Ey yeşil sarıklı ulu hocalar bunu bana öğretmediniz
Bu kesik dansa karşı bana bir şey öğretmediniz ****
Bütün bildiklerim, öğretilenler bu kaldırımlarda işe yaramıyordu. Ah dedem; ah!
Kardeşim İbrahim bana mermer putları
Nasıl devireceğimi öğretmişti
Ama siz kağıttakileri ve kelimelerdekini ve sözlerdekini
nasıl sileceğimi öğretmediniz ****

Atları'da yok ki yelelerinden öpüp gidelim ha çiko.

sen uyurken oyuncaksız kalan azrail
derin efkar dağıtıyor karanlığa
şimdi karanlık daha geçilmez be Çiko
şimdi daha kinli karanlığa olan korkumuz
korkuyoruz be Çiko
korkuyoruz...

çık o sonsuz gecenden Çiko
durgunluğumuza el ver
hadi uyan!
bir tufan şekeri alalım
hadi kan delirsin!
gök düşsün!
yer kalksın!
sarsılsın yalnızlığın temeli

Çiko çık

çık sırtlarına binelim zebanilerin
koşturalım kenti ana avrat
devriyelerden dayak yiyelim yine
çık bu kez kentin ortasında Çiko
boynumuzu keselim

hadi çık yiyorsa Çiko
bu kez beraber ölelim

Ölelim mi çiko, biter mi bu hayasız işgal ölürsek?
Siz oha falan olurken markaların sığ gölgelerinde gülse abla biz zannediyorduk ki;
güç her şeyi meşrulaştırıyor.

Siz Şahika abla orada birilerini paranızla döverken biz zannediyorduk ki; güç, ahlak dışı
şöhreti bile aklayabiliyor.

Çiko biz vurulurken elif olmuş cümle silahların namlusuna hedef olmuşken, şahika
karizmasıyla adam dövüyordu.

Amerika'da binlerce kilometre uzakta bizi dövüyordu.
Ar'ımız, namusumuz çiko hiçe sayılıyordu ve biz ellerimizi saklıyorduk.
Nişantaşının kızıl kaldırımlarına yakışmayan adımlarımızdan utanıyorduk.
ve şeytanı seviyorduk iflah olmaz aşık gibi öpüyorduk onu, kanı çekilmiş dudaklarının
şehvetine adıyorduk gençliğimizi.

oysa biz uçurum kırlangıçlarıydık.!

değil mi dede?

Konuşurken karşısındakinin gözlerine bakmaya utananlar.
Babalarının sözünü dinleyenler, 'aynı kitabın' sayfelerini çevirenler.
Bu ülkenin oğulları ve kızları, bu coğrafyanın uçurum kırlangıçları.

gücün gövde gösterisine şapka çıkarmayanlar, otoritenin buyurganlığına esas duruşa
geçmeyenler.

çık yalnızlığının mağaralarından.sesime gel!
evcilleştirme karanlığını.sesime gel!
/durma,sahih bir aşkla çimdir kalbini/ vaktidir
vaktidir eşdeş bir nabızla kesişmenin
ıskalanmış her fırsatın çetelesine desekte; eyvah,eyvah!
istediğimiz,istediğimiz,istediğimiz değil
hakettiğimizdir bizi bulacak./*****

Yeniden uçurum başlarına yuva yapma vakti utanmadan ellerimizden ki;
hakettiğimizdir bizi bulacak olan.

Nişantaşının rüzgarsız sokaklarına inat uçurum gezen rüzgarların koynunda yeniden düş
kurma vakti geldi çiko.

Veyl ederek dünyayı yurt edinenlere çiko, çözülmeden dizimizin bağı küstah
adımlarımızla çikalım bulvarlara.

Hadi Çiko...

Tamam yenildik, darmadağın olduk, bir sabah ansızın bir ordu durdu önümüzde nefes nefese o toz dumanda kaybettik birbirimizi ruhumuzu satmazsak ayakta kalamayacağımız söylendi ve fakat satmayalım çiko dehşetli korksakta satmayalım çiko.

satmayalım onurumuzu

*Ferman KARAÇAM / Senide vururlar bir gün ey acı

**1979 yılında sızıntı dergisini kapağındaki ağlayan çocuk. Avrupa yakasındaki Burhan karakterinin o çocuğa taktığı isim.

*** Avrupa yakasını yazan ve aslı karakterini oynayan yazar ve oyuncu; Gülse Birsal

**** S.KARAKOÇ

*****Lokman KÜRUCU

***** Mevlana İDRİS / Elif olmak

***** Banu ÖZBEK

Ahmet Kırmızı

Ölecektim.

yemyeşil bir çayıra uzanmıştınız
kiraz ağaçları henüz çiçek açmıştı
limon ağacından çiğ damlıyordu

gözlerinizde o eski
masalsı sevdaların izi
ellerimi tutuyordunuz

nefes almıyordum
alamıyordum
eğildim
dudaklarınızdan
öpecektim;
uyandım
uyanmasam;
ölecektim

Ahmet Kırmızı

Sen bi gel.

Sen bi gel;
ah...! sen yeter ki gel benim şehrimde,
aşın ocağımda pişer,
çığlık çığığa gemiler sabırsızlanır limanlarda.
balkondan balkona uzanır çamaşır ipleri,
çocuklar yeniden çizer kaldırımlara
tebeşirle seksek'leri
çınar diplerinde tesbihe durur ihtiyarlar

sen bi gel;
ah...! sen yeter ki gel benim şehrimde,
bahar salkımsaçak döşenir üstümüze
giden kim varsa dönmüş olur
sandıklar açılır,
naftalin kokuları sarar ortalığı
bir yeminin kefareti elbise
üzerimde
amansız bir bekleyişin acısı
gözlerimde

sen bi gel;
ah! sen yeter ki gel benim şehrimde,
hiç bir şey olmazsa bile
papatyalar yolunmaktan kurtulur.
ah! sen yeter ki gel benim şehrimde...
'kalbi kalbimin merkezinde atanım'

Ahmet Kırmızı

Seninde mazin var mı?

kâhkülünü gözlerinin
üzerine indiren çocuk
şubat, ne çok yaralamış
bakışlarını
üstelik böğürtlen çiziği dizlerin
yeni hikayelere varmadan

iğde çiçeğine derili
mevsimler vereceğim
sana.
okşanmamış saçlarına
akika
hadi gülümse durma...

saçlarını bir yandan
bir yana deviren çocuk
içeri gir
birazdan yağmurları başlar
bu şehrin...
üşürsün.

bilmem sen de yıldızları
sayarmısın
seninde mazin var mı
sende durup durup
ağlarmısın

Ahmet Kırmızı

Şehir işgal edildi

'şehir işgâl edildi '
dedi biri
kısık tiz sesiyle
ölüyordu sanki
'şehir işgal altında
yağma başlar birazdan
karanlık gözlü adamlar düşer kapınıza
çirkin ellerini dolayarak boynunuza'
-şehir işgal altında -dedi biri

oysa;
mevsim eylöldü
ve cadde-i kebire yağmur yağıyordu
herkes ağlıyordu
bir şehir nasıl işgal edilirdi ki;
eylülde ağlayanı varsa

güldüm geçtim
geçtiğin gibi benden

işgal onun eşgaliydi
ağlamayı bilmiyordu

durdum
ama, durmadı zaman
öyle hızlı geçiyordu ki,
ömrümüzün yamacından
arsızca törpüleyerek umutlarımızı
acımadan

durdum
ve fakat durmadı zaman
nasıl hızlı ilerliyordu, çelikten adımlarını vurarak
yaşam toprağımıza
yüzü kar tutmuyordu
yağmur tenine değemiyordu
ve biz bunu anlayıp
kestiğimizde gülüşlerimizi
hayretle bakıyorduk
bembeyaz saçlarımıza
durduk, hâlâ duruyoruz
birazdan öter dedi yandaki

birazdan öter

sûr

az dur

ellerimi bir harfe değdirdim
nasıl zarif, nasıl ürkekti
kivrımlarında resmettim hayatı

nasıl derin, nasıl hayretti
ellerimi bir harfe sürdüm
nasıl naif, nasıl yalnızdı
nen var desem utanmadan ağlayacaktı
ben de ağlardım
korkmasam da ağlardım
sana, bana, ağlayanı olan
eylül mevsimli Şehre ağlardım
bakma bana öyle sen de ağlardın
bir ağlamak yakıŐmıyordu sana
gözlerimi bir harfe iviledim
nasıl dertli nasıl kederliydi
kimse bilmedi
nereden bileceklerdi

demedim,
söylemedim
kıŐtı
kardı
borandı

kalbimi bir harfe vermiŐtim
adı 'vav' dı

Ahmet Kırmızı

Tren Erzurum'a gidiyordu

Dudakları kor parçasıydı,
İpıslaktı,
Üstelik davetkardı.
Ellerim terliyordu,
Yağmur yağıyordu;
Tren Erzurum'a gidiyordu...

Hemşireymiş; insanların yaralarını saracakmış..!
Yapma be güzelim,
Kurban olayım yapma..
Git babanın evine evlen;
Çoluk çocuğa karış
Ötur kocanın dizinin dibinde
Sen ancak;
Yara üstüne yara açarsın...

Yağmur yağıyordu
Ellerim terliyordu
Tren Erzurum'a gidiyordu
Ben hiç bir yere gitmiyordum..

Dudakları kor parçasıydı,
İpıslaktı,
Üstelik davetkardı.
Baştan aşağı,suç unsuruydu yani
Kondüktörler farketmedi
Her şeyi yasal buldular
Oysa ben esmerdim
Doğuştan zanlıydım yani;
Bakışlarım korkunçtu
Tren raylarının altına sakladım
Bereket versin,göremediler
Yoksa 'yollar üstü'nde,
Karakola atacaklardı beni
Saçım sakalım orda ağaracaktı,
Çoluk çocuğumun hayrını göremeyecektim
Heder olacaktım
Ziyan olacaktım

Ellerim terliyordu,
Yağmur yağıyordu
Tren Erzurum'a gidiyordu
Bense dudaklarına...

*yollar üstü erzincan,erzurum karayolunda bir kasaba

Ahmet Kırmızı

Ve orada şehrin bittiği yerde.

doğusuna mürekkep dökülmüş haritaların açılmamış kıvrımlarına yatırıyorum,
dipnotlara ulanmış bir hayatın anatomisini.
şiir gibi bir nehir geçiyor gözlerimden,
eğilip elimi sürüyorum
parmaklarımı bir dağın eteklerinde kuruluyorum
dağ ki; turlalara emanetti
turnalar'sa rüyalarımın
ataçlar tutamıyor artık, tasnif dışı tutulmuş öykünmelerin artçı sancılarını
söylenmemiş sözler birikiyor içimde
tel zımbaları basıyorum dudaklarıma

heybemde ne seni doyuracak kelimeler var
ne de 'tan'ı utandıracak sözlerim
ki ben avuçlarıma sıvadığım sözlerimi
gözlerinden aldım acının

orada şehrin bittiği yerde
cümle kapısının ardında
terkedilmiş hüzünlerin kucağında, ayak izlerine iz düşürmeyen yollarda, bu şehrin
acılarını içine çeke,çeke büyüyen bir çocuk var
ve sana;
harfin ve diyetin
terin ve bedelin
kanın ve cinnetin
namusun ve dirayetin
ayrış(a) madığı o demde
seni bırakıyorum.../şiir niyetine /

Ahmet Kırmızı